

То је запечатио сам Господ наш Исус Христос када каже да наступа време у које ће сви који се налазе у гробовима чути глас Сина Божијег: „и изићи ће они који су чинили добро у васкрсење живота, а они који су чинило зло у васкрсење суда” (Јн 5, 28–29). При свеопштем васкрсењу људи ће постати непролазни, обожени и бесмртни. Васкрснуће у новом, прослављеном и преображеном телу. Данашњи празник нам сведочи о томе „да ћемо се сви променити. Уједанпут, у трену ока, при последњој труби; јер ће затрубити и мртви ће васкрснути нераспадљиви... Јер треба ово распадљиво да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност” (1Кор 15, 51–53). Све ове речи Светог Писма надањују и утврђују верујућег човека и, наравно, буде наду. А да би се та нада сачувала неопходна је јака вера у Реч Божију.

Најзад, вера у васкрсење Христово је потврда и утврђивање хришћанске љубави. Волети Бога значи цео свој живот, све снаге посветити служењу Богу и ближњима. Љубав према ближњима захтева велики напор, бригу за њихов телесни живот, спремност на жртвовање сопствене имовине, чак и живота за добро ближњег по речима Светог Јована Богослова: „Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје” (Јн 15, 13). У исто време, љубав према ближњима захтева и бригу за њихово вечно спасење и то тако да је ова брига основа наше љубави према њима и свеколиког нашег деловања.

Али, како се одлучити на жртву када наша огреховљена, егоистична природа тражи увек корист, добит само за себе? Овде нам једино може помоћи подражавање несегичној, саможртвеној љубави Христовој. Учествовањем у тој крсноваскрсној љубави надилазимо себе и отварамо се за другог. Васкрсли Господ тако даје снаге хришћанима да трпељиво подносе распадање спољашњег човека, док се унутарњи човек свакодневно обнавља (2Кор 4, 16–18).

„Новозаветно учење о васкрсењу разликује се битно од свих осталих учења о васкрсењу. Разликује се тиме што се оснива и изводи из Васкрсле Личности Богочовека Христа. У хришћанству васкрсење није

теорема, није принцип, није нека надлична или безлична схема, већ пуна, Богочовечанска Личност: 'Ја сам васкрсење и живот: који верује у Мене ако и умре живеће. И ниједан који живи и верује у Мене неће умрети вавек' (Јн 11, 25–26). Хришћани немају потребе да измишљају логичке доказе; они показују Личност, показују вечно живог Богочовека Христа: 'дођи и види' (Јн 1, 46)", говори ава Јустин Ђелијски. Зато хришћански живот не сме да буде формалност. Смисао нашег живота треба да буде у томе да у сваком тренутку и на сваком месту будемо сведоци истине Васкрслог Христа, да се трудимо да испуњавамо Његове спасоносне заповести и да све догађаје око нас разумевамо духовно, „јер где је благо ваше онде ће бити и срце ваше, говори нам Господ” (Мт 6, 21).

Овај дан – дан Христовог васкрсења – нека буде за нас дан радости. И увек се опомињући да је овај празник управо утврђивање наше хришћанске вере, волећемо нашу свету веру, високо је ценити и трудити се да свој живот управљамо по овој вери. И имајући на уму да је Христово васкрсење утврђивање наше наде, све напоре, туге и лишавања са радошћу ћемо подносити у очекивању нашег будућег васкрсења и нашег будућег вечног живота. Тако утврђени у хришћанске врлине по љубави ћемо бити препознати као истински ученици Христови и доносићемо обилне плодове велећи једни друге љубављу којом Христос нас заволе (1Јн 4, 10).

Помолимо се зато Васкрслом Господу да нас обасја светлошћу Свога васкрсења, да свима вама који сте се сабрали у нашим храмовима, свим нашим сродницима, нашој браћи и сестрама где год се налазили, читавом свету и свим људима добре воље, Господ подари вечни живот у непролазној радости и љубави Христовој. У тој радости, и Ми вас, децо наша духовна, поздрављамо сверадосним и у векове векова непобедивим поздравом:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ! ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш молитвеник у Васкрслом Христу увек одани,
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ

ЈОВАН
ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ

СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ
НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРСЊИ ПОЗДРАВ:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Јер нећеш оставити душу моју у аду, нићи ћеш дајти да светиш, Твој види шруљења (Пс 16, 10).

„Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се... Господ је близу! (Фил 4, 4–5) узвикује Свети апостол Павле. И још додаје: „Не брините се ни за што” (Фил 4, 6). Заиста, драга браћо и сестре, нема веће радости од радости Христовог васкрсења. Апостол нас позива да се радујемо у Господу, а да се оставимо преварних и испразних радости које након што прођу за собом остављају духовну пустош и немир. Постоји само једна радост која човека може испунити до краја, а то је радост коју само Бог подарити може: „Јер Царство Божије није јело ни пиће, него праведност и мир и радост у Духу Светоме” (Рим 14, 17). Ова радост последица је победе над грехом, смрћу и сатаном. Ово је неизрецива радост за читаву творевину Божију јер „ће се и сама твар ослободити од робовања пропадљивости на слободу славе деце Божије” (Рим 8, 21). Тако Васкршњи земљотрес отвара и празни гробове верних чеда Божијих; односи тугу са лица деце Божије јер је смрт укинута и доноси радост којој нема краја, која је Живот вечни. Радост васкрсења Христовог изгони сваки страх, бригу и немир „јер закон Духа живота у Христу Исусу ослободи ме од закона греха и смрти” (Рим 8, 2). Позивајући нас да се не бојимо јер нисмо примили духа ропства, већ Духа усиновљења (Рим 8, 15), Свети апостол Павле нас храбри речима: „Ако ли живи у вама Дух Онога који је васкрсао Исуса из мртвих, Онај који је подигао Христа из мртвих живеће и ваша смртна тела Духом својим који живи у вама” (Рим 8, 11). Тако светло Христово Васкрсење постаје победничко радовање и утврђивање наше хришћанске вере, наше хришћанске наде и печат наше хришћанске љубави.

Може ли бити већег повода за славље на овој створеној Земљи када знамо да је данас дошло спасење свету, видљивом и невидљивом? Данас је Пасха велика и свештена која сав свет чисти! У једној од својих беседа на Пасху Свети Григорије Богослов благовести: „Пасха је Господња! Пасха! И опет кажем

Пасха, у част Свете Тројице. Ово је нама празник над празницима и свечаност над свечаностима, толико превазилазећи све друге. Данас само Васкрсење празнујемо, не више само у нади ишчекивано, него већ догођено, које сав свет себи сабира. Зато, сваки нека приноси плод овом времену и нека доноси празнични дар, било мали или велики, од духовних и Богу милих дарова, колико сваки има моћи.”

Васкрсење Господње представља обнову људске природе, њено оживљавање и пресаздавање. То је онтолошко чудо које превазилази границе овога света премда се у њему збива, оно је надкосмичко у космосу. Овај кључни догађај Домостроја спасења који се збио пре два миленијума јесте темељ и живоносни источник хришћанске вере и проповеди. Проповедавши „веру једанпут предану светима” (Јуд 1, 3), апостоли Господњи нам сведоче оно што су чули, што су видели очима својим и што рукама својим опипаше како бисмо и ми са њима имали заједницу. То је заједница са Оцем у Васкрслем Сину Његовом (1Јн 1–3).

Свети апостол Павле говори: „Ако Христос није устао, онда је празна проповед наша, а узалуд и вера ваша” (1Кор 15, 14). Ако Христос није устао сви који умреше пропадоше. Али исто тако: „Ако нема васкрсења мртвих, то ни Христос није устао” (1Кор 15, 13). Драга браћо и сестре, будући и есхатолошки догађај јесте узрок и гарант историјског Христовог васкрсења. Свеопште васкрсење у које верујемо и које исповедамо свима ће потврдити да је Христос васкрсао. Дакле, наша вера је у најтешњој вези са васкрсењем Господа Исуса Христа, јер ако Христос није васкрсао помрећемо у гресима својим. „Но заиста је Христос устао из мртвих, те постаде првенац оних који су умрли... Јер као што у Адаму сви умиру, тако ће и у Христу сви оживети” (1Кор 15, 20; 22). Овим је Господ показао да је Он истински Бог, Господар живота и смрти.

Будући истинити Бог и наш Спаситељ „није сматрао за отимање то што је једнак са Богом него је себе понизио узевши обличје слуге, постао истоветан људима и изгледом се нађе као човек; Унизио је себе и био послушан (Оцу) до смрти, и то до смрти на крсту” (Фил 2, 6–8). Спустијајући се до крајњег самоунижења, Онај који је бесмртан испија из чаше смрти, силази да

се бори са Адом и излази као победник. Из неописиве љубави и будући Сам Љубав „даде Себе у замену смрти, која је нас продане греху, држала у ропству; и сишавши крстом у ад да Собом испуни све и сва, покида окове смрти; и васкрсе у трећи дан, и сваком телу отвори пут у васкрсење из мртвих, јер не беше могуће да Господар живота буде држан у смрти; Он постаде првина умрлих, прворођени из мртвих, да би био Он сам све и сва, првенствујући у свему.” (Из канона Евхаристије Литургије Светог Василија Великог). На овај начин васкрсење Христово постаје не само темељ наше вере, већ и утврђивање хришћанске наде. О томе говори и Свети Атанасије Велики: „Више не умиремо као осуђеници, већ подстакнути надом чекамо опште васкрсење; а то васкрсење ће нам у своје време открити Сам Бог, Који га је остварио и нама подарио” (*Очовечење Боја Лојоса*).

Веру сваког хришћанина у животу поткрепљује радосна нада да ће после привремених земаљских патњи, мука, лишавања, несрећа, после телесне смрти, у време кад то одреди Бог, васкрснути из мртвих и ући у вечност бескрајног блаженог живота. Ова блага, радосна нада слади горчину земаљског живота, помаже верујућем човеку да храбро и стрпљиво подноси све туге и да, не падајући под бременом искушења, храбро носи крст, који је на свакога од нас положила Божија промисао. Да нас ова нада у будуће васкрсење, у вечни блажени живот, неће посрамити, већ да ће после смрти наступити опште васкрсење, сведоче нам и старозаветни пророци: „Оживеће мртви твоји, и моје ће мртво тело устати! Пробудите се и певајте који станујете у праху; јер је твоја роса, роса на трави, и земља ће изметнути мртваца” (Ис 26, 19). Пророк Језекиљ видео је велико чудо оживљавања костију у пољу. Наиме, на заповест Божију, суве кости се почеше примицати једна другој, обложише се жилама и месом, навуче се кожа на њих, а потом је у њих ушао дух и стадоше на ноге. „Овако вели Господ: Ево ја ћу отворити гробове ваше и извешћу вас из гробова ваших, народе мој... И метнућу дух свој у вас да оживите” (Јез 37, 1–14).